

Arrest

nr. 245 721 van 8 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 13 november 2018 en heeft op 20 november 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 24 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). De verzoekende partij werd door het CGVS gehoord op 6 en 27 januari 2020.

Op 5 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soenniet te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op 28 december 1992 te Deir al-Balah, Gaza. U bleef daar wonen tot uw vertrek naar België op 17 mei 2018. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. U bent UNRWA-geregistreerd. U hebt uw studies van boekhouding voltooid aan de universiteit van Palestina. Eind 2012 begon u voor 11 maanden als boekhouder te werken voor het ministerie van volksgezondheid. Van 2014 tot en met 2016 werkte u als boekhouder en kassamedewerker in een bakkerij. Van 1 januari 2017 tot en met 30 april 2018 werkte u in een telecommunicatiebedrijf, genaamd Jawwal. Zowel uw vader als uw broer zijn lid van Fatah. Uw vader werd ten gevolge daarvan in het verleden opgesloten door Israël. Uw broer nam deel aan onder andere manifestaties. Zelf bent u sympathisant van Fatah. Zo betaalde Fatah uw universitaire studies en nam u deel aan hun sociale activiteiten.

Op 12 mei 2017 werd u door drie personen uit uw huis meegenomen. U werd een kap op uw hoofd gezet en u werd vervoerd naar een onbekende plaats. Daar werd u een lijst voorgelegd met namen en nummers van identiteitskaarten. Er werd u gevraagd om na te gaan wat de telefoonnummers van deze personen zijn, hun contactlijsten en met wie ze contact hebben. U had via uw werk toegang tot die vertrouwelijke gegevens. Op uw kantoor in Jabalia was u de enige die aan die gegevens kon. U werd omhoog gehangen en geslagen. Als gevolg van de mishandelingen besloot u om mee te werken. U werd dezelfde dag vrijgelaten. Tijdens uw opsluiting ontvingen uw ouders een oproepingsbrief op uw naam zodat ze zouden weten waar u verbleef. Door die oproepingsbrief wist u achteraf dat u bij de binnenlandse veiligheidsdienst, meer bepaald de politie van binnenlandse zaken, was opgesloten. Doordat u besloot mee te werken, werden er regelmatig nieuwe lijsten overhandigd waarvan u informatie diende op te zoeken en die u nadien dan diende over te leveren aan Hamas. Dat gebeurde niet op vaste tijdstippen: soms elke week, soms elke maand of soms om de twee maanden. In het begin leverde u telkens de gevraagde informatie over. Steeds meldde zich een ander Hamas-lid, zoals een normale klant, aan op uw werkplaats en kocht een simkaart. Hij deed alsof hij zijn gegevens noteerde en dan legde hij de nieuwe lijst er bij. U deed alsof u een kopie van het document gaf maar u gaf tegelijkertijd op die manier de oude lijst mee. U deed dat om op die manier de bewakingscamera's te omzeilen. Nadat ze een nieuwe lijst overhandigd hadden, werd u nadien vaak vier tot vijf keer per dag gebeld om te kijken wat er al gebeurd was met de informatie. Eind 2017 begon u echter minder van de gevraagde informatie aan hen te geven. U overhandigde slechts van een aantal namen de informatie. U deed dat omdat ze steeds naar u kwamen en u vaak belden. Toen ze daarover niet tevreden waren, zei u dat u sommige personen geen simkaart of geen communicatie hadden. U beloofde dat u de lijst nadien beter zou invullen. U bleef echter minder informatie doorgeven tot uw vertrek. Daardoor kwamen ze naar uw werk en werd u gebeld. Er werd gezegd dat als u onvolledige informatie zou blijven overhandigen, u opgepakt zou worden. Op 20 april 2018 werd u opgeroepen door Hamas. Op 21 april meldde u zich aan bij het kantoor van de interne veiligheidsdienst in Deir al-Balah. Er werd u toen gevraagd om gesprekken die bepaalde personen maakten door te geven of er voor te zorgen dat ze konden meeluisteren. U werd bedreigd dat u vermoord ging worden als u de gesprekken niet zou overhandigen. U was niet bereid om dat te doen maar u verzon een smoes dat het technisch onmogelijk was om dit door te geven maar dat u het ging proberen. In de realiteit kon u echter makkelijk aan de gesprekken geraken. U werd opnieuw dezelfde dag vrijgelaten. U besloot toen dat u het land diende te verlaten. Na één week werd u gebeld door een Hamas-lid met de vraag of u reeds had kunnen nakijken of het mogelijk was om de gesprekken door te geven. Opnieuw verzon u een smoes. Deze keer zei u dat u het juiste programma niet op uw computer had en dat u aan uw baas en het hoofdkantoor gevraagd had om toelating te geven voor dit programma. U verzon die smoes omdat u tijd wou winnen om uw reis te regelen. Het Hamas-lid reageerde kwaad en zei dat u het snel moest regelen, anders zou men op uw kantoor langskomen en u onthullen. Op 17 mei 2018 verliet u Gaza naar Egypte via Rafah crossing. Vervolgens reisde u met het vliegtuig naar Mauritanië met transit in Marokko. Nadien zette u uw reis over land verder naar België. U kwam aan in België op 9 november 2018. U diende een verzoek om internationale bescherming in 20 november 2018. U vreest bij terugkeer naar Gaza gemarteld, ontvoerd of vermoord te worden door Hamas. Verder wijst u op de algemeen zware levensomstandigheden en de oorlog in Gaza. U laakt tevens het feit dat u enkel voedsel en geen financiële hulp van UNRWA ontvangt.

U bent in het bezit van uw origineel paspoort met afgiftedatum 2 mei 2018 en geldig tot 1 mei 2023. Het paspoort bevat tevens een Mauritaans visum dat geldig is van 24 augustus 2018 t.e.m. 23 september 2018.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw UNRWA-kaart, twee originele oproepingsbrieven, een kopie van een attest ter staving van uw werk bij het telecombedrijf Jawwal van 1 januari 2017 tot 1 mei 2018 en uw originele arbeidsovereenkomst uit België.

U maakte dezelfde dag van uw eerste persoonlijk onderhoud d.d. 6 januari 2020 nog een kopie van uw identiteitskaart met afgiftedatum 22 april 2018, een kopie van uw geboorteakte en een recentere kopie van uw UNRWA-kaart over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen en uw voorgelegde documenten blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook [UNRWA-kaart en notities persoonlijk onderhoud d.d. 06/01/2020 (CGVS 1), p. 3 en 7]. Niettemin u aangeeft dat u minder voedselpakketten ontvangt dan vroeger dient aangestipt te worden dat u en uw familie wel nog degelijk kan rekenen op de voedselhulp, zij het minder frequent dan voordien. Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u ook nog steeds kan rekenen op medische bijstand en dat u in het verleden UNRWA-onderwijs hebt gevolgd. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

*Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:*

*a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.*

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als

(1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest gemarteld, ontvoerd of vermoord te worden door Hamas (CGVS 1, p. 19). Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Vooreerst is het opmerkelijk dat net u – met een Fatah-profiel als achtergrond – door Hamas zou gevraagd worden om actief met hen samen te werken en informatie over te dragen. U nam immers deel aan activiteiten van Fatah en tijdens uw studies werd u financieel door hen gesteund (Persoonlijk onderhoud d.d. 27/01/2020 (CGVS 2), p. 9-10). Bovendien is dit des te opmerkelijker omdat u de zoon bent van een jarenlang Fatah-lid en omdat uw broer, Abdalmajid, eveneens lid was en deelnam aan manifestaties (CGVS 2, p. 8). In het licht van voorgaande en rekening houdend met uw verklaringen aangaande de discretie die Hamas aan boord legde om de gevraagde informatie van u te verkrijgen (de uitwisseling van de lijsten vermomd als het aanvragen van een simkaart) is het weinig geloofwaardig dat Hamas – die beschikt over veel betrouwbaardere gewilligen onder hun eigen aanhang – voor dergelijke spionage-opdracht u en niet iemand van de eigen rangen inschakelt. Het feit dat op uw kantoor u enkel aan de vertrouwelijke gegevens kon geraken (CGVS 2, p. 12) en Hamas zich bijgevolg wel tot u moest richten, is hierbij ontoereikend aangezien er zowel bij de andere hoofdkantoren in Gaza telkens iemand aan de vertrouwelijke gegevens kon geraken als dat er zowel bij het directiehoofdkantoor vier personen toegang hadden tot de gegevens (CGVS 2, p. 12).

Bovendien dient gewezen te worden op meerdere fundamentele tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Aangaande de feiten van 2017 verklaart u voor de DVZ dat u zich in 2017 zelf bij Hamas ging melden nadat u een oproepingsbrief hiertoe had ontvangen. (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ, p. 3). Bij het CGVS verklaart u evenwel dat u in 2017 meegenomen werd uit uw woning en uit het geheel aan uw verklaringen blijkt dat u hier voorafgaand geen oproepingsbrief had ontvangen (CGVS 1, p. 12 en CGVS 2, p. 4). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen komt u niet verder dan te verwijzen naar de ingediende oproepingsbrief (CGVS 2, p. 10). Gelet op het feit dat uw verklaringen afgelegd voor de DVZ u werden voorgelezen waarna u ze voor akkoord ondertekende en de vaststelling dat u geen opmerkingen had bij uw interview op de DVZ (CGVS 1, p. 2-3) volstaat uw repliek niet. Dat u dergelijk fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegt over de kern van uw relaas, noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan uw ingeroepen problemen. Dit blijkt te meer uit volgende tegenstrijdigheden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u tijdens uw eerste opsluiting getuige was van martelingen van andere mensen in de ruimte waar u ondervraagd werd en dat dit uw concrete aanleiding was om mee te werken met Hamas (CGVS 1, p. 11-12). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u echter aan dat u instemde tot een samenwerking omdat u zelf hard aangepakt werd. Hoewel u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meermaals de mogelijkheid werd gegeven om te vertellen wat er tijdens de eerste opsluiting allemaal is gebeurd, maakte u nergens melding van martelingen van andere personen in dezelfde kamer (CGVS 2, p. 6-7). Dat u deze feiten – die zoals hierboven aangegeven eerst uw aanleiding betroffen om in te stemmen op hun vragen – bij uw tweede persoonlijk onderhoud niet aanhaalt, brengt uw geloofwaardigheid in het gedrang. Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over het al dan niet overhandigen van informatie na uw eerste contact met Hamas in 2017. Zo beweert u voor de DVZ dat u nooit informatie hebt doorgespeeld na deze eerste ontmoeting (CGVS vragenlijst, p. 3), terwijl u voor het CGVS meermaals beweert dit wel gedaan te hebben (CGVS 1, p. 12-13 en CGVS 2, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen afgelegd voor de DVZ kwam u niet verder dan het ontkennen van uw eerste verklaringen (CGVS 1, p. 17) wat vanzelfsprekend niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarnaast geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u een Hamas-lid die informatie vroeg, herkende doordat hij een kopie van zijn identiteitskaart voorlegde waarop stond dat hij een Hamas-agent was

(CGVS 1, p. 14). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u te kennen dat u de Hamas-leden enkel herkende doordat ze de lijst met gevraagde informatie voorlegden (CGVS 2, p. 8). Verder beweert u eerst dat u in april 2018 een tweede keer opgeroepen werd door Hamas omdat u begon te aarzelen (CGVS 1, p. 11) om later aan te geven dat dit was omdat ze de inhoud van de gesprekken te weten wouden komen (CGVS 1, p. 14 en CGVS 2, p. 10). Tot slot gaf u bij uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u geen contact meer had met uw werkgever sinds uw vertrek (CGVS 1, p. 18) terwijl u toen wel een document voorlegde dat u voor hen had gewerkt van 1 januari 2017 tot en met 1 mei 2018. Dit document was op uw vraag opgemaakt (CGVS 2, p. 13). Toen u daarmee geconfronteerd werd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u toe wel contact gehad te hebben met uw werkgever (CGVS 2, p. 13).

Daarnaast is het opmerkelijk dat u aangeeft dat Hamas een oproepingsbrief op uw naam kwam afgeven aan uw ouders toen u in 2017 werd meegenomen en opgesloten. Dat Hamas de oproepingsbrief aan uw ouders gaf omdat uw ouders het recht hebben om te weten naar waar u wordt gebracht, is gelet op het feit dat Hamas zich frequent schuldig maakt aan ernstige mensenrechtenschendingen in Gaza en rekening houdend met uw bewering dat u ontvoerd werd om ingeschakeld te worden in spionageactiviteiten, op zijn minst merkwaardig te noemen. Verder is de bewering die u maakt dat Hamas u zou onthullen – en hiervoor zelfs naar uw kantoor zouden komen - als u zou stoppen met informatie doorgeven, weinig geloofwaardig (CGVS 1, p. 13 18 en CGVS 2, p. 11-12). Het mist elke logica dat u gedurende een jaar de informatie in het geheim moet doorgeven, dat u hiervoor de bewakingscamera's dient te omzeilen (CGVS 1, p. 13) en dat Hamas dit alles zou doorkruisen door u te onthullen. Op die manier zouden ze bovendien zichzelf onthullen, hetgeen ze net proberen vermijden hebben aangezien alles in het geheim diende te gebeuren (CGVS 2, p. 11).

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus “UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 20 december 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt

duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", en het "Job Creation Programme" in. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen. Gelet op het geheel aan voorgaande vaststellingen met betrekking tot de werking van UNRWA en rekening houdend met uw persoonlijke socio-economische situatie (die later in deze beslissing uit de doeken wordt gedaan) volstaat uw verklaring dat u van UNRWA enkel voedselpakketten krijgt en geen financiële steun krijgt (CGVS 2, p. 14) niet om te besluiten tot een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Wat betreft uw algemene verwijzingen naar de slechte levensomstandigheden in Gaza (CGVS 2, p. 14), moet zoals hierboven vermeld, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "**ernstige onveiligheid**" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst

onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo heeft u zich in het verleden nooit in een precaire situatie bevonden. Allereerst dient worden aangestipt dat u gedurende jaren in staat bleek om te werken. U werkte eind 2012 voor 11 maanden als boekhouder voor het ministerie van volksgezondheid. Van 2014 tot en met 2016 werkte u als boekhouder en kassamedewerker in een bakkerij. Van 1 januari 2017 tot en met 30 april 2018 werkte u in het telecommunicatiebedrijf Jawwal (CGVS 1, p. 7 en CGVS 2, p. 3). Gelet op voorgaande vaststellingen inzake het ongeloofwaardig karakter van uw relaas, blijkt uit niets dat u dergelijke professionele activiteiten niet langer zou kunnen uitoefenen. Uw ouders ontvangen financiële hulp van uw zus Hiba, die maandelijks rond de 200 à 300 sjekel stuurt, en per maand tevens 380 sjekel van uw broer Abdulmajid die in België woont (CGVS 1, p. 11). Het huis waar u woonde, was eigendom van de familie. Toen er lichte schade was als gevolg van de oorlogen in 2012 en 2014 bleek u in staat om dit zelf te herstellen (CGVS 1, p. 4-5). U had toegang tot drinkbaar water door dit aan te kopen en dit op te slaan in een groot reservoir. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met kaarsen of lichten die werkten op batterijen (CGVS 1, p. 5). Het bedrag dat u diende te betalen voor tansiq met de Egyptische grenscontrole bedroeg 2.300 dollar. U bleek in staat om dit te betalen doordat u spaargeld had en omdat u had geleend (CGVS 1, p. 5-6).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te

hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is

van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land

van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (CGVS 1, p. 9) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Wat betreft uw algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie in Gaza (CGVS 2, p. 14), moet tot slot het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-

arrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden

behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) , alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_cisjordanie_situation_securitaire_20190910.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakeringen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande appreciatie niet. Uw identiteit, herkomst en uw werkparcours in België worden op zich niet betwist. Het attest van uw werk bij het telecombedrijf Jawwel laat niet toe om conclusies te trekken inzake een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, daar het attest enkel weergeeft in welke periode u actief was voor het bedrijf. Wat betreft de oproepingsbrieven (waarin trouwens niet concreet vermeld staat waarom u zich dient te melden) moet opgemerkt worden dat om bewijskrachtig te zijn documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is.

Dat uw broer Shehada Abdalmajid Atta Abdalmajid (O.V. 8.193.317) op 10 november 2017 de vluchtelingenstatus toegekend kreeg volstaat niet om voorgaande appreciatie te wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers individueel en op basis van persoonlijke merites beoordeeld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 1A en 1D van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951,

goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

2.2. In een eerste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij alhoewel ze nooit actief lid geweest is van Fatah ze hun ideologie wel volgt. De verzoekende partij wijst erop dat ze dit zo verklaard heeft tijdens haar onderhoud op het CGVS. De verzoekende partij vervolgt dat Hamas ervan uitging dat de verzoekende partij dankzij haar job verschillende sociale contacten had waardoor ze uiterst geschikt was om hun plannen uit te voeren. De verzoekende partij betoogt dat ze meermaals Hamas van het tegenovergestelde heeft proberen te overtuigen. Voorts merkt de verzoekende partij op dat ze werkte voor de centrale instelling van haar bedrijf, daar ze werkzaam was op het hoofdkantoor. Dit impliceerde dat ze rechtstreeks werkzaam was onder de leidinggevende van het bedrijf. De verzoekende partij werd door Hamas gevisieerd omwille van haar positie binnen het bedrijf. De verzoekende partij vervolgt dat er verschillende communicatiefouten gebeurd zijn. De verzoekende partij wenst de volgende verduidelijkingen aan te brengen: *“Verzoeker wenst hier te verduidelijken dat de eerste keer dat Harnas naar zijn huis is gekomen, verzoeker werd meegenomen, en dat er toen aan zijn ouders, een oproepingsbrief werd afgegeven.*

Het is toen verzoeker een tweede oproepingsbrief kreeg, in april 2018, dat verzoeker zich daarna vrijwillig bij Harnas is gaan melden.

Er dient aldus opgemerkt te worden dat er sprake is van een communicatiefout en dat beide verklaringen aldus juist zijn, doch dienen zij op een ander moment in de chronologie gesitueerd te worden.

Verzoeker heeft hier aldus geen tegenstrijdige verklaring afgelegd, doch is er hier enkel sprake van een interpretatiefout in hoofde van het Commissariaat- Generaal.

[...]

Verzoeker volhardt in het feit dat hij gemarteld is geweest tijdens zijn opsluiting door Harnas.

Echter was verzoeker ook getuige op dat moment dat er andere gevangenen dezelfde martelingen ondergingen.

Uit de vraagstelling die de protection officer hanteerde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, kan bezwaarlijk worden afgeleid dat de PO verzoeker probeerde de kans te geven om nogmaals melding te maken van de andere gevangenen die gemarteld werden:

[...]

Uit de vraagstelling blijkt duidelijk dat de protection officer vroeg of er op die dag nog iets "met verzoeker is gebeurd", of dat dit allezins zo geïnterpreteerd is geweest. Dat kan verzoeker ook niet verweten worden, gezien hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud reeds over de martelingen van andere gevangenen heeft gesproken:

[...]

Indien de protection officer opnieuw wilde weten dat er andere gevangenen werden gemarteld, dan had deze dit ook kunnen vragen. De omslachtige manier van vragen stellen toont weinig zorgvuldigheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal.

Het CGVS is hierin dan ook niet redelijk te noemen

[...]

Verzoeker is formeel en volhardt. Hij heeft altijd verklaard dat hij informatie heeft doorgespeeld aan Harnas.

Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij aan de tolk dat hij lijsten kreeg van Harnas en dat hij deze informatie ook doorspeelde aan hen.

Dit wordt bevestigd door de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij tegenpartij:

[...]

Verder

[...]

Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker:

[...]

In casu is er dus absoluut geen sprake van enige tegenstrijdigheid, doch eerder een miscommunicatie.

Verzoeker heeft steeds, tijdens beide persoonlijke gehoren, dezelfde verklaringen afgelegd.

De motivering van het CGVS is hierin dan ook onredelijk.

d)

Tenslotte poneert de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de contacten die hij nog heeft gehad met zijn werkgever in Gaza.

Verzoeker wenst hierin te verduidelijken dat verzoeker nooit rechtstreeks in contact heeft gestaan met zijn baas, doch wel met zijn collega's die ook op de hoogte zijn van zijn situatie.

Verzoeker verklaart ook dat hij nooit zelf rechtstreeks aan zijn baas het document heeft opgevraagd dat zijn tewerkstelling bevestigde. Hij heeft dit via een collega bij zijn baas opgevraagd. Het is zijn collega die naar zijn baas is gestapt, op vraag van verzoeker, om zo'n document te bekomen. Daarom dat het document ook vermeld dat dit op vraag van verzoeker werd opgemaakt.

Er is echter nooit rechtstreeks contact geweest tussen verzoeker en zijn voormalige werkgever.

e)

Het is duidelijk dat het CGVS zich niet zorgvuldig heeft opgesteld bij het onderzoek naar verzoekers vrees en daaropvolgend zijn nood aan internationale bescherming.

Gelet op de uiteenzetting hierboven komt verzoeker wel degelijk in aanmerking voor bescherming onder artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

In een volgend onderdeel van haar middel betwist de verzoekende partij dat UNRWA effectief bijstand verleent. Enerzijds verwijst de verzoekende partij naar de verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud waarin ze aangeeft dat de bijstand van UNRWA in Gaza voorafgaand aan haar vertrek uit de Gazastrook verminderd is. Anderzijds citeert de verzoekende partij uit het rapport van 'NANSEN note 2019/1 Palestijnse vluchtelingen van Gaza – Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag' en uit persartikels van UNRWA om aan te tonen dat de dienstverlening van UNRWA afneemt omwille van de precaire financiële situatie van UNRWA. De verzoekende partij beklemtoont dat UNRWA slechts een kleine fractie van de steun krijgt die zij nodig heeft om bijstand en bescherming te verlenen in de Palestijnse gebieden.

In een daaropvolgend onderdeel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de situatie aan de grensovergang van Rafah en Egypte. Het feit of de grensovergang van Rafah open is, is wel degelijk een noodzakelijke voorwaarde. Het feit of de grens van Rafah open en toegankelijk is, hangt af van het fragiel politiek evenwicht tussen de Palestijnse autoriteit en Harnas. Daarnaast is de veiligheidssituatie in de Noordelijke Sinai van doorslaggevend belang. Hoewel de grens met Rafah op heden open is, kan er niet voorspeld worden wat de toekomst brengt. De verzoekende partij vervolgt dat een evaluatie van de veiligheidssituatie een ander cruciaal element is in de beoordeling of de terugkeer mogelijk is. Er kan immers niet verwacht worden dat zij door onveilige gebieden dient te reizen om haar de Gazastrook te bereiken. Dit volgt uit de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State (EHRM11/01/2007 nr. 1948/04 Salah Sheekh t. Nederland, en RvS 18/07/2011, nr. 214.686). De regio wordt geteisterd door geweld en aanslagen van de zijde van Wilayat Sinai (WS) en aan de andere kant is er ook geweld van het leger en de veiligheidsdiensten. Bij aanvallen van alle partijen komen er burgerslachtoffers om. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de COI Focus "Egypte Veiligheidssituatie" van 11 december 2019. Uit de COI Focus van 11 december 2019 blijkt verder dat het geweld zich concentreert op de kustweg tussen al Arish en Rafah, dit is de weg die verzoeker moet nemen op via de grensovergang van Rafah de Gazastrook binnen te komen. De COI Focus van 11 december 2019 preciseert dat het om zowel militaire als niet-militaire doelwitten gaat. Ook blijkt dat WS in september 2019 aangaf dat zij het voorbije jaar 228 aanvallen hebben uitgevoerd, waarvan 157 met IED's en dat er daarbij 463 slachtoffers vielen zonder onderscheid of deze gedood of gewond zijn. Om haar betoog verder te onderbouwen citeert de verzoekende partij uit een artikel van Human Rights Watch van 28 mei 2019. Ook bij aanvallen van het leger en de veiligheidsdiensten vallen slachtoffers te betreuren. De COI Focus 11 december 2019 benadrukt dat verschillende bronnen niet uitsluiten dat er talrijke burgerslachtoffers vallen bij aanvallen van de veiligheidsdiensten. De zone aan de grens met Gaza wordt door de Egyptische autoriteiten als bufferzone gebruikt, ziekenhuizen, scholen, winkels en huizen zijn er vernield. De COI Focus 11 december 2019 stelt verder dat ook de Egyptische autoriteiten zich schuldig maken aan schendingen van de mensenrechten en het internationaal humanitair recht. Human Rights Watch meldt in het hogervermeld artikel van 28 mei 2019 dat er op alle wegen checkpoints staan en dat er incidenten zijn gemeld waarbij er geschoten werd op burgers en voertuigen die geen duidelijke of eminente dreiging vormden. Uit het reisadvies van de Canadese overheid blijkt verder dat de situatie in de Noordelijke Sinai en in bijzonderheid de regio die grenst aan Israël extreem onstabiel is. De noodtoestand is er van kracht. De verzoekende partij stelt dat van haar niet kan verwacht worden dat zij via een dergelijk onveilig en volatiel gebied terugkeert naar de grensovergang met Rafah. Daarenboven indien de grensovergang gesloten is, dan dient ze te wachten in een gevaarlijke bufferzone tot de grens weer open gaat. De verzoekende partij benadrukt voorts dat het leger en de politie het voornaamste doelwit zijn van WS. Bijgevolg is de politie die het busvervoer naar de grens van Rafah beveiligd ook een doelwit. Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat Palestijnen die terugkeren niet gevisieerd worden. Het CGVS gaat eraan voorbij dat de politie die de bussen beveiligen wel degelijk een doelwit is. De strategie van WS bestaat er dan ook in om het staatsgezag te ondermijnen en te laten blijken dat de staat de veiligheid niet kan garanderen. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat door de wereldwijde

corona-pandemie, de terugkeer naar Gaza niet kan gegarandeerd worden. De verzoekende partij stelt dat dit vermeld wordt in OCHA 'Occupied Palestinian Territory: Covid-19 Emergency Situation Report 2 (March 24-31 March 2020).

In een laatste onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de Gazastrook. De verzoekende partij betoogt dat de burgerbevolking van Gaza slachtoffer werd van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, de Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats als antwoord op rakketaanvallen van Harnas. De inwoners van Gaza leven met andere woorden in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid. De verzoekende partij betoogt dat de situatie volatiel is. Voorts stelt de verzoekende partij dat: "Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private-en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. (PCHR, *Two Million Palestinians Are Victims of Israeli Airstrikes and Collective Punishment Policy...*, 26 maart 2019, <https://pchrgaza.org/en/?p=12200>; A/ Mezan Center for Human Rights, *Israeli Forces Launch Intensive Airstrikes on Gaza and Targets Civilian Property*, 26 maart 2019)

Verschillende militaire operaties, waarbij cruciale infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige désastreuse socioeconomische en humanitaire situatie in Gaza;

[...]

Volgens cijfers van de Wereldgezondheidsorganisatie liep, tussen maart 2018 tot 31 juli 2019, het dodentol in de Gazastrook op tot 315 doden. In dit aantal zijn drie foetussen van tussen de 7 en de 8 maanden oud begrepen, wat dus betekent dat minstens één hoogzwangere vrouw het leven liet. (WHO, "Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019", 9 augustus 2019, http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO_SitRep_July_2019_.pdf?ua=1)

Ongeveer twee derde van de slachtoffers liet het leven in de context van de demonstraties, terwijl één derde hierbuiten het leven liet (OCHA, "Humanitarian snapshot: Casualties in the context of demonstrations and hostilities in Gaza: 30 mar 2018-31 July 2019", 31 augustus 2019, <https://www.ochaopt.org/content/humanitarian-snapshot-casualtiescontext-demonstrations-andhostilitiesgaza-30-mar-2018-0>.)

Het aantal gewonde personen liep op tot 30.724.34 Van de 18.165 mensen die naar de spoedafdeling van het ziekenhuis gingen, bevonden er zich 7.381 mensen met schotwonden. 8 personen moesten een amputatie ondergaan als gevolg van verwondingen die opgelopen werden in de context van de Great March of Return demonstraties. Onder deze 148 personen bevonden zich 30 kinderen. 24 personen zijn geparalyseerd en 15 hebben permanent zicht verloren (WHO, "Situation Report occupied Palestinian territory - Gaza 01 - 31 July 2019", 9 augustus 2019, http://www.emro.who.int/images/stories/palestine/documents/WHO_SitRep_July_2019_.pdf?ua=1.)

Daarnaast vielen er ook nog meerdere gewonden tijdens de agressieve onderdrukking door Harnas van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live" die plaatsvonden in maart 2019. (HRW' "Another brutal crackdown by Hamas in Gaza", 20 maart 2018, <https://www.hrw.org/news/2019/03/20/anotherbrutalcrackdown-hamas-gaza>).

De staat van de gezondheidszorg en de nood aan fondsen baart de internationale gemeenschap zorgen. In mei 2019 lanceerde UN Humanitarian Coordinator for the Occupied Palestinian Territory, Jamie McGoldrick, een dringende oproep tot het samenbrengen van 20 miljoen US dollars om de mensen van Gaza die verwond werden in de context van de Great March of Return, te ondersteunen en te verzorgen:

"The technical abilities of doctors on the ground to carry out treatment required for the 1,700 (injured demonstrators) just doesn't exist."

(UN News Service, "Hundreds of wounded Gaza protesters risk limb amputation without immediate help, warns top UN official", 8 mei 2019, <https://reliefweb.int/report/occupied-palestinian-territory/hundreds-wounded-aazaprotesters-risklimb-amputation-without>.)

Ook de cijfers tonen aan dat de staat van de gezondheidszorg een belangrijke impact heeft op het leven van de slachtoffers: OCHA maakt gewag van 148 mensen die een amputatie moesten ondergaan, waarvan het grootste deel te wijten was aan "inadequate treatment". ([https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor august 2019.pdf](https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor%20august%202019.pdf))

Volgens cijfers van het OCHA, vielen bij het conflict gedurende de periode april- augustus 2019, 55 doden en ongeveer 5 800 gewonden langs Palestijnse kant. (OCHA, "Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory-April 2019", https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/hummonitor_april_2019_english.pdf;"Humanitarian Bulletin occupied Palestinian territory - May 2019)

Vooraf mei was erg bloedig, met 32 Palestijnse dodelijke slachtoffers. (Nickolav Mladenov - Special Coordinator for the Middle East Peace process, "Security Council Briefing on the Situation in the middle East, including the Palestinian question", 22 mei 2019, <https://unsco.unmissions.org/security-council-briefing-situation-middle-east-includinapalestinian-question-5>)

Human Rights Watch kwalificeerde de daden van begin mei als "unlawful attacks by both sides":

[...]

Ook veel burgerwoningen werden beschadigd of vernield:

[...]

De veiligheidssituatie in Gaza is weldegelijk ernstig en volatiel en vormt weldegelijk een grond voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 12 augustus 2020 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in. Aan deze nota voegt de verzoekende partij een attest van UNRWA toe. De verzoekende partij betoogt dat UNRWA hiermee aantoont dat zij niet instaat voor de veiligheid in de vluchtelingenkampen alsook dat UNRWA omwille van budgettekorten, niet de noodzakelijke humanitaire hulp kan bieden. De verzoekende partij stelt dat zij met het attest wenst aan te tonen dat ze geen bijstand van UNRWA kan krijgen noch dat UNRWA veiligheid biedt in de Palestijnse vluchtelingenkampen.

4.2. Op 10 november 2020 dient de verwerende partij een aanvullende nota in waarin weblinks worden opgenomen naar de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire" van 5 oktober 2020 en de COI Focus "Territoires palestiniens - Gaza. Retour dans la Bande de Gaza" van 3 september 2020 en waaraan de COI Focus "Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 21 augustus 2020 wordt toegevoegd.

4.3. Op 13 november 2020 dient de verzoekende partij een tweede aanvullende nota in. Aan deze aanvullende nota voegt de verzoekende partij een stuk toe om haar tewerkstelling in Gaza aan te tonen. Ook brengt de verzoekende partij drie andere documenten bij om aan te tonen dat haar problemen in Gaza nog steeds actueel zijn, namelijk medische verslagen van familieleden in navolging van aanvallen van Hamas in 2020, bewijs van oproeping rechtbank en foto's van verwondingen van de familieleden.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, pt 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, pt 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat de verzoekende partij als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat de verzoekende partij elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1, D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaten heeft, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag op de verzoekende partij van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

De verzoekende partij kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties als opgehouden wordt beschouwd. Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen. Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door de UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § 81).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiën, hetgeen volgens haar een grote impact heeft op de vervulling van de missie van UNRWA. Dit betoogt herhaalt de verzoekende partij in haar eerste aanvullende nota en ter terechtzitting.

Uit de COI Focus “Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes” van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo’s. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de informatie die de beide partijen aanbrengen, blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals de verzoekende partij lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA in de praktijk niet meer effectief is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 5 maart 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS